

РЕШЕНИЕ

№ 33907

гр. София, 16.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 18.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4636** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по изпратена по подсъдност от Административен съд - Пазарджик жалба на Р. П. К. срещу Заповед № 24-0310-000094/17.03.2025г. на Началник РУ при ОДМВР – П., РУ П., с която на основание чл. 171, т.2, б.“Л“ от ЗДвП му е наложена принудителна административна мярка – временно спиране от движение на ППС за срок от 1 месец. С жалбата се излагат аргументи, че заповедта е издадена при съществени процесуални нарушения. Твърди се, че правото на защита на жалбоподателя е нарушено, тъй като мястото на нарушението не е посочено конкретно – липсва номер на улица. Изтъква се, че предявения му АУАН е нечетлив и не е запознат с доказателствения материал въз основа на който същия е издаден, както и че е издаден извън законовия срок.

В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. М., която моли съда да отмени процесната заповед. Изтъква, че същата е в разрез с целите на закона, доколкото е съставен в значително по-късен момент от извършване на нарушението. Счита, че неправилното посочване на съда, пред който заповедта подлежи на обжалване е съществено процесуално нарушение и достатъчно самостоятелно основание заповедта да бъде отменена. Претендира разноски по списък.

Ответникът – Началник РУ към ОДМВР П., РУ П., редово уведомен, не се явява и не се представлява. В съпроводителното писмо, с което административната преписка е постъпила в съда, е изразено писмено становище по същество на спора.

Софийска градска прокуратура не е встъпила в процеса.

Съдът, след преценка на събраните доказателства, приема за установено следното:

От съдържанието на заповедта, се установява, че е издадена въз основа на АУАН № АД 412003 от 24.01.2025г., съставен срещу жалбоподателя от младши автоконтрольор към ОДМВР-П., РУ П., за това че на 06.10.2024г. около 15:30 часа в [населено място] на ул. В. В. управлявал собствени си лек автомобил „Нисан К.“ с рег. [рег.номер на МПС] в посока от [населено място] към [населено място] с превишена скорост от 101 км/ч в населено място, при общо въведено ограничение на скоростта от 50 км/ч и отчетен толеранс от 3 % от измерената скорост. Деянието е квалифицирано като нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С издадената заповед на жалбоподателя е наложена обжалваната принудителна административна мярка /ПАМ/ – временно спиране на ППС за срок от 1 месеца, на основание чл. 171, т. 2, б. „л“ от ЗДвП, връчена на 08.04.2025г.

Приложен е актът във вид на заверено копие от органа, чието съдържание, относно фактическите основания е идентично с описаното в заповедта. Същият е подписан за нарушител, но не носи подпис на свидетел и актосъставител. Към жалбата е приложен екземплярът, връчен на жалбоподателя, във вид на заверено копие. Същият носи подпис на нарушител и дата на връчване, но по същество няма никакво друго съдържание – представлява празна бланка, попълнена само с подпис на нарушител и дата на връчване.

По делото са представени и НП, снимка на автомобила и др. документи.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в срок, от надлежна страна и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално-правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б. ”а”, т.6 и 7 от ЗДвП, се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В съпроводителното писмо, с което е представена преписката, се сочи, че компетентността на издателя на акта се установява от Заповед № 312з-1237/2022г. на Директора на ОДМВР – П.. Прегледът на материалите по делото не установява същата да е приложена, въпреки изричните указания на съда, че ответникът следва да представи преписката в цялост, както и че е в негова тежест да докаже съществуването на фактическите основания, посочени в оспорената заповед както и изпълнението на законовите изисквания при издаването. Представена е заповед № 8121з-1632/02.12., 2021г. на Министъра на вътрешните работи, в точка първа от която са определени структурите за контрол по Закона за движение по пътищата. Съгласно т.1.3 сред тях са и областните дирекции на МВР и СДВР, в рамките на обслужваната територия. Следователно Директорът на ОДМВР – П. в качеството си на ръководител на служба за контрол е компетентния орган съобразно чл.172, ал.1 от ЗДвП. Същевременно не е представена заповед от последния, макар и цитирана като номер, с която Началникът на РУ П. да се определя за компетентно длъжностно лице да прилага ПАМ към датата на съставяне на заповедта, с което е поставил съда в невъзможност да извърши служебна проверка досежно компетентността на същия. Поради това съставът на съда, приема, че не е доказана компетентността на издателя на оспорената заповед.

За да е законосъобразен, административният акт следва да е издаден от компетентен орган, т. е от

орган, оправомощен за това в пределите на неговата компетентност. Съгласно правната теория, компетентността е нормативно призната способност на даден орган да издаде определен акт. Компетентността за издаване на административни актове може да произтича от закон или друг нормативен акт или чрез възлагане от друг орган, който притежава първоначална компетентност по силата на закон или друг нормативен акт за издаване на административен акт по определен кръг от въпроси, тоест така наречените случаи на законно упражняване на "чужда компетентност". Липсата на компетентност се явява съществено процесуално нарушение от категорията на абсолютните, което ще предопредели отмяната на акта на това формално основание, без да е необходимо неговото обсъждане по същество.

На следващо място, съдът намира издадената ЗППАМ за необоснована. Административният акт въз основа на който е издадена обжалваната заповед е представен във вид на заверено копие от органа, който го е издал, като същият не носи подпис на издател и на свидетел по акта, а само на нарушител. За пълнота, по делото е налице и втори екземпляр на акта, представен от жалбоподателя с жалбата му и заверен с КЕП от адвоката му. В съдържанието на този акт, освен липса на посочените реквизити – подписи на нарушител и свидетел по акта, липсва и какъвто и да е било текст – няма данни за издател, свидетел, нарушение, а единствено подпис на нарушител и дата на връчване. В обжалваната ЗППАМ се сочи, че е издадена въз основа на АУАН 412003/24.01.2025г. В случая, представените от страните заверени копия на документи не установяват наличието на валиден АУАН, предвид липсата на подписи на актосъставител и свидетел в екземпляра, представен от органа, а и липсата на съдържание в екземпляра, връчен на жалбоподателя и представен от него. Следователно, не се доказва посоченото основание за издаване на заповедта. Всички други документи – НП, снимки, документи за одобрен тип на техническото средство, декларация от жалбоподателя и др., не са описани в съдържанието на обжалвания административен акт и не са част от обосновката за прилагане на мярката.

По изложените съображения съдът намира, че обжалваната заповед, като издадена при съществени процесуални нарушения е незаконосъобразна. Не се доказва от представените доказателства компетентността на издателя и посоченото в нея основание за издаването ѝ и в т.см. тя е необоснована. Жалбата се явява основателна и като такава следва да бъде уважена.

При този изход на делото основателно е искането на жалбоподателя да му бъдат заплатени направените и доказани по делото разноски, който съобразно представения списък и заявена претенция на процесуалния му представител са в размер на 500 лева. Неоснователно е възражението за прекомерност на това възнаграждение, доколкото се касае за възнаграждение под минималния размер.

По изложените мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Р. П. К., ЕГН [ЕГН], Заповед № 24-0310-000094/17.03.2025г. на Началник РУ при ОДМВР – П., РУ П..

ОСЪЖДА ОДМВР – П. ДА ЗАПЛАТИ на Р. П. К., ЕГН 03431365202, разноски в размер на 500лв.

Решението не подлежи на обжалване, съгласно чл.172, ал.5 от ЗДвП.

Решението да се съобщи на страните.

Съдия:

